

на очитъ си. Съ чевръста и сигурна ржка довърши ковачътъ тая вещь, като че не бѣше я изчукалъ отъ желѣзо, а бѣше я замѣсилъ отъ тѣсто. И самъ Йорданъ остана доволенъ отъ работата си, погледна желѣзото отсамъ-оттатъкъ, потопа го въ коритото и нехайно го захвърли на страна.

— Майсторъ си, Йордане, майсторъ си! — похвали го Нейко. — Само едно ти е лошото.

— Кое? Дѣто си попийвамъ ли?

— Май много пиешъ.

Ковачътъ се засмѣ. Той и не мислѣше да се обиди.

— Ти видѣ ли, бай Нейко, — започна той, — видѣ ли какъ цацърка желѣзото, като го потопахъ въ водата? Защо църка, а?

— Църка, защото е горещо.

— Става ли по-яко?

— Разбира се, става. Кали се.

— Ха-тъй. Ей защо пия и азъ. Работа много — и много трѣбва да пия. Гори ми душата отвжтрѣ, иска. И добрѣ ми е. Едно трѣбва да знаешъ: майсторъ ли е единъ човѣкъ, какъвто занаятъ и да има, — той пие!

Всичко това бѣше вѣрно, особно пѣкъ колкото се отнасяше до ковача. Но Нейко заставаще всѣкога на тая страна, на кждѣто натежаваха възнитѣ на общественя сждъ. Дружеството отколѣ бѣше обявило война на пианството, а самъ той бѣше станалъ най-ревностниятъ ѣ проповѣдникъ.

— Тѣй е, — замѣнка той. — Тѣй е, както казвашъ. Майсторъ ли е единъ човѣкъ — пие. Право е, ама все пакъ, не е хубаво. На здравето врѣди.

Ковачътъ се разсмѣ.

— Докторитѣ ли казватъ тѣй, бай Нейко? Ха-ха-ха! Врѣди а!

— И лошъ примѣръ се дава. Затуй и дружеството рѣши. . .